

Sjezd stařešinů Gymnázia Uherské Hradiště – 21. září 2014

Představení maturitního ročníku 1964

PaeDr. Jiří Jilík

Milé spolužačky, milí spolužáci, vážený profesorský sbore, dámy a pánové.

Uplynulo půl století od naší maturity. Padesát let je ve vesmíru zlomkem vteřiny, v životě lidském to však znamená podstatnou část života. Kdysi, před třiapadesáti lety, jsme se poprvé setkali a následující tři roky prožívali společně – společně. Společně se učili a vzdělávali, společně se bavili, sportovali, zamilovávali se do našich spolužaček, které se zamilovávaly také, ale do spolužáků z vyšších tříd. I přes varování našich pedagogů jsme se šrotili jen kvůli známkám, nikoli proto, že bychom byli přesvědčeni, že nám znalost algebraických vzorců, Mendělejevovy tabulky chemických prvků či schopnost přeskočit koně na dél, usnadní v dospělosti život. K maturitě jsme se učili odpovědi jen na každou sudou nebo naopak jen na každou lichou otázku (obsáhnout všechny znamenalo z našeho pohledu vážné ohrožení duševního zdraví), abychom si nakonec s železnou pravidelností vytáhli právě některou z těch, kterými jsme při přípravě pohrdli. Tak jsme společně zdolávali onen úsek života, který vede z dětství do dospělosti, navzájem se podporovali, uzavírali přátelství, která v nejednom případě přetrvala celých těch padesát let. Tak nás před více než půlstoletím dala tehdejší SVVŠ dohromady a po letech studentského soužití jako dospělé „vykopla“ do života. To „vykopla“ je samozřejmě v uvozovkách, bez pejorativního podtextu. Letos výročí maturity tedy poněkud paradoxně oslavujeme nikoliv setkání, ale rozchod.

Tehdy v roce 1964 jsme se naň těšili, neboť maturita nám otevírala dveře do budoucnosti. Vyznali jsme do ní různým tempem, s různými ambicemi i s různými sny a představami, jichž jsme chtěli dosáhnout. Škola, spolužáci, profesori, vše se ocitalo kdesi vzadu za každým z nás a vzdalovalo se, tak jako se vzdaluje nádraží, když na peron vyhlížíme z okna rozjíždějícího se vlaku.

Půl století tak jsme na trati a přejíždíme ze stanice do stanice, někdo lokálkou, někdo rychlíkem, jeden s přestupy, jiný bez. Jeden první třídě, pokud možno sám v kupé se zataženými záclonkami, někdo druhou třídou, rád v družném hovoru se spolucestujícími, ženy začasť v kupé pro maminky s dětmi. Někteří bonviváni během cesty takřka neopouštěli jídelní vůz, jiní, ti méně průbojní, se nedokázali z plošinky protlačit ani do chodbičky k oknu. Někdo si spletl nástupiště a nasedl do vlaku, který nejel tím směrem, kterým on chtěl jet; jiný jel sice správným směrem, ale vysedl předčasně o dvě či tři stanice dříve a svého cíle nedojel. Někdo cestoval jen ze stanice do nejbližší stanice, protože se bál dálav, jiného naopak lákaly, a tak vyhledával spoje dálkové a objel svět. Bohužel, známe jména již několika spolužáků, jejichž vlaky vykojely a oni se stali obětí železničního neštěstí.

Nebyla to vždy cesta jednoduchá, protože se čas od času vyměňovaly lokomotivy a měnily jízdni řady. Někdy tak zásadně, že podnes přesně nevíme, zda spoj, který nás měl někam dovézt, nebyl zrušen, kam trať, po níž jedeme, vlastně míří nebo naopak, víme sice, kam vede, ale nevíme, jestli o pár kilometrů vpředu nejsou rozkradené koleje. Inu i takové věci patří k rizikům cestování; pořád je to lepší, než prošvihnout svůj vlak a zůstat sedět po celý život v nádražním bufetu.

Padesát let jsme tak cestě a po tom půlstoletí se na chvíli zase setkáváme v nádražičku, z něhož jsme v roce 1964 vyjžděli. A potkáváme se s našimi profesory, Oldřichem Skráškem,

manželi Petlánovými, Alenou Chromou, Marií Žurmanovou, Jaroslavem Havránkem; pohřichu však již nikoliv se všemi, kteří nám tehdy z peronu mávali. A dnes se tedy vlaky všech tříd sjely do jednoho místa. Nepromarněme ten čas setkání, nepočítejme se zpožděním, tenhle výpravčí Čas nám nedaruje ani vteřinu. Ozve se jeho píšťalka a budeme znovu na cestě.

Oproti té, jež před půlstoletím vedla do neznáma, tuhle už známe. Pojedeme pomalu a budeme z okna vyhlížet stanici, kde na nás již budou čekat naši blízcí – naše děti a vnuci. Važme si toho, že se máme kam vracet. A ovšem i toho, že právě tenkrát ve škole se nás ujali dobří učitelé, kteří nás připravili na cestu. Patří jim za to naše úcta a náš dík.

Musím říci, že mě osobně to pomyslné nádraží s peronem, na kterém oni stojí a mávají, nikdy nezmizelo z obzoru, ani ze srdce.